

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 grudnia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, że S. M. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega od 1 lutego 2016 roku ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu.

Decyzja została wydana na podstawie art.83 ust.1 punkt 1, art.68 ust.1 punkt 1a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2015 roku, poz.121).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż S. M. w związku ze wznowieniem działalności gospodarczej dokonał zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego, do ubezpieczenia zdrowotnego od dnia 1 lutego 2016 roku. Ubezpieczony złożył deklaracje rozliczeniowe, w których zadeklarował miesięcznie podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za okres od lutego do kwietnia 2016 roku 2.433 zł, za maj 2016 roku 392,42 zł, za okres od czerwca do sierpnia 2016 roku 0,00 zł, za wrzesień 2.344 zł, za październik 2016 roku 0,00 zł.

Zakład wskazał, iż z roszczeniem o wypłatę zasiłku chorobowego ubezpieczony wystąpił bezpośrednio po upływie okresu nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego niezbędnego do uzyskania prawa do świadczenia.

W ocenie Zakładu ubezpieczony nie wykonywał działalności gospodarczej w sposób zorganizowany i ciągły. Przedłożone dokumenty w postaci dwóch umów kupna – sprzedaży używanego pojazdu mechanicznego oraz faktury sprzedaży z 31 marca 2016 roku nie dają podstaw do uznania, że działalność była prowadzona w sposób zorganizowany i ciągły, zdaniem organu były to sporadyczne czynności, które nie mogą być zakwalifikowane jako działalność gospodarcza. Ubezpieczony w okresie od lutego do września 2016 roku nie uzyskiwał dochodów z działalności.

Nadto Zakład podał, iż od 1 listopada 2011 roku ubezpieczony ma ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zdaniem organu rentowego ubezpieczony zgłosił się do ubezpieczeń społecznych w celu uzyskania tytułu do ubezpieczeń i skorzystania ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego w związku z przewlekłą chorobą.

Powyższą decyzję zaskarżył w całości ubezpieczony.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

- błędne ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia polegające na nieuzasadnionym uznaniu, iż zgłoszenie się do ubezpieczeń społecznych przez ubezpieczonego od 1 lutego 2016 roku miało na celu uzyskanie tytułu do ubezpieczeń społecznych i skorzystanie z ubezpieczenia społecznego w związku z przewlekłą chorobą,
- naruszenie przepisów postępowania poprzez niedokładne, pobieżne i zupełnie wybiórcze prowadzenie postępowania dowodowego w sprawie polegające na nieusprawiedliwionym pominięciu (zarówno w trakcie kontroli jak i przy samym wydaniu decyzji) przedstawionych przez ubezpieczonego dowodów świadczących o faktycznym wykonywaniu przez niego działalności w ramach PPHU (...) – w szczególności pominięciu złożonych dokumentów, faktur, dokumentów celnych oraz znajdujących się w aktach potwierdzeń o faktycznym wykonywaniu działalności, nieuwzględnieniu w ogóle przez organ specyfiki schorzenia stanowiącego przyczynę niezdolności do pracy powstałej dniu 6 maja 2016 roku to jest zachorowania na rwę kulszową, które to schorzenie powstaje w sposób niespodziewany, nagły, pojawia się w najmniej oczekiwanych sytuacjach i zawsze wymaga fachowego leczenia, co wyklucza wersję przyjętą przez organ, że S. M. zgłosił się do ubezpieczeń społecznych w celu skorzystania ze świadczeń w związku z przewlekłą chorobą.

Wobec tak sformułowanych zarzutów pełnomocnik ubezpieczonego wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji przez ustalenie, że ubezpieczony podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym i dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 1 lutego 2016 roku oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony S. M. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą P.P.H.U. (...) S. M. w okresie od 1 czerwca 2007 roku do 2 lutego 2012 roku, której przedmiotem była sprzedaż hurtowa i detaliczna samochodów osobowych i furgonetek. Działalność ta została wykreślona z rejestru w dniu 3 października 2013 roku.

W dniu 1 lutego 2014 roku ubezpieczony ponownie zarejestrował działalność gospodarczą pod nazwą P.P.H.U. (...) S. M..

Działalność ta została zawieszona z dniem 1 lutego 2014 roku.

W dniu 1 lutego 2016 roku ubezpieczony zgłosił wznowienie wykonywania działalności gospodarczej.

Ubezpieczony zgłosił prowadzenie działalności w miejscu zamieszkania.

Ubezpieczony wskazał, iż przedmiotem działalności wg (...) jest transport drogowy towarów, sprzedaż samochodów osobowych i ciężarowych, pozostałe specjalistyczne roboty budowlane, konserwacja i naprawa pojazdów, sprzedaż detaliczna części i akcesoriów samochodowych, sprzedaż hurtowa i detaliczna motocykli, działalność agentów zajmująca się sprzedażą maszyn i urządzeń, sprzedaż detaliczna żywności i napojów i wyrobów tytoniowych na straganach i targowiskach, sprzedaż detaliczna wyrobów tekstylnych, odzieży i obuwia i pozostałych wyrobów na straganach i targowiskach.

(wydruk z (...) k.6, k.8 akt ZUS)

Ubezpieczony w okresie od 1 stycznia 1999 roku do 31 sierpnia 2005 roku pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, od dnia 29 listopada 2011 roku do 30 czerwca 2013 roku pobierał rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, a od dnia 1 lipca 2013 roku pobiera rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

(pismo ZUS – k.12 akt ZUS)

Od 6 maja 2016 roku do 31 sierpnia 2016 roku ubezpieczony był niezdolny do pracy początkowo (do 13 maja 2016 roku) z powodu zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa, a następnie (od 14 maja 2016 roku) z powodu nadciśnienia.

Kolejna niezdolność do pracy od 27 września 2016 roku była spowodowana niewydolnością serca, kardiomiopatią. Od 1 listopada 2016 roku ubezpieczony był niezdolny do pracy z powodu chorób numerze statystycznym (...) - T42.

(zestawienie zaświadczeń lekarskich – k.14 kat ZUS)

Od 1 lutego 2016 roku ubezpieczony dokonał zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego, do ubezpieczenia zdrowotnego. Ubezpieczony złożył deklaracje rozliczeniowe, w których zadeklarował miesięcznie podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za okres od lutego do kwietnia 2016 roku 2.433 zł, za maj 2016 392,42 zł, za okres od czerwca do sierpnia 2016 roku 0,00 zł, za wrzesień 2.344 zł, za październik 2016 roku 0,00 zł.

(okoliczność bezsporna)

Za okres od 1 lutego 2016 do 30 września 2016 roku ubezpieczony wykazał przychód w wysokości 31.500 zł, wydatki w wysokości 44.923,70 zł. Strata z działalności gospodarczej wyniosła 13.423,70 zł.

W lutym 2016 roku ubezpieczony z tytułu prowadzenia działalności nie poniósł żadnych kosztów ani wydatków.

W marcu 2016 roku ubezpieczony wykazał przychód w kwocie 17.000 zł i wydatki 16.775,38 zł.

W kwietniu 2016 roku ubezpieczony nie wykazał przychodów, Natomiast poniósł wydatki w kwocie 1.278,85 zł.

W maju 2016 roku ubezpieczony poniósł wydatki w kwocie 335,27 zł, nie osiągnął przychodów.

W czerwcu 2016 roku ubezpieczony wykazał przychód ze sprzedaży w kwocie 14.500 zł oraz wydatki w kwocie 14.510,45 zł.

(bilans – k. 56 akt ZUS, II plik, bilans miesięczny – k.70-74)

Ubezpieczony ponosił miesięcznie koszty usług księgowych wykonywanych przez (...) Biuro Doradztwa (...) w wysokości 200 zł netto, koszty usług telekomunikacyjnych, zakupu paliwa.

(faktury – k. 32-38, 42, 46-48, 52-56, 76-60 akt ZUS III plik)

Ubezpieczony przedłożył paragony zapłaty za przejazd autostradą (...) w dniu 30 marca 2016 roku, 11 kwietnia 2016 roku

(kserokopia paragonów – k.58, k.50 akt ZUS, III plik)

Ubezpieczony przedstawił umowę kupna na terenie Niemiec samochodu osobowego M. (...) za cenę 3.400 Euro w dniu 30 marca 2016 roku.

W dniu 31 marca 2016 roku ubezpieczony sprzedał J. M. samochód osobowy M. (...) za cenę 17.000 zł.

W dniu 31 marca 2016 roku na rzecz ubezpieczonego została wykonana usługa wynajmu pojazdu ciężarowego, przez (...) A. J..

(umowa sprzedaży – k.10, k.14 akt ZUS, III plik; faktura – k.12 akt ZUS III plik, zeznania ubezpieczonego min.00:01:55-00:28:00 protokół z 27.11.2017 r.)

W dniu 4 kwietnia 2016 roku ubezpieczony zapłacił za wypełnienie deklaracji celnej.

(faktura – k.40 akt ZUS, III plik)

W dniu 11 kwietnia 2016 roku na rzecz ubezpieczonego została wykonana usługa wynajmu pojazdu ciężarowego, przez (...) A. J..

(faktura – k. 2 akt ZUS III plik)

W dniu 9 września 2016 roku ubezpieczony zawarł umowę kupna sprzedaży samochodu F. (...).

(kopia umowy – k.22 akt ZUS, III plik)

W dniu 8 października 2016 roku J. M. (1) zakupił w Niemczech samochód osobowy M. (...). Przy zakupie tego samochodu pomagał ubezpieczony.

(umowa – k.28, zeznania świadka J. M. (2) min.00:03:38 – 00:25:39 protokół z 11.09.2017 r., oświadczenie – k.27)

Decyzją z dnia 24 lipca 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych umorzył postępowanie w zakresie podlegania przez ubezpieczonego ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej od 1 stycznia 2017 roku, ustalając że ubezpieczony prowadził działalność gospodarczą od 1 stycznia 2017 roku.

(decyzja – k.22-23)

W lutym ani w marcu 2016 roku ubezpieczony nie wypłacał z rachunku bankowego jednorazowo środków na zakup samochodu.

(zestawienie operacji na rachunku – k.51-53, k.54-56)

Ubezpieczony miał przyznany limit kredytowy w kwocie 23.400 zł od września 2015 roku. Od lipca 2016 roku limit kredytowy wynosi 31.800 zł.

(zestawienie operacji na rachunku – k.51-53, k.82-84, zaświadczenie k.85, zeznania ubezpieczonego min.00:18:53-00:31:57 protokół z 5.02.2018 r.)

Ubezpieczony zamieszcza ogłoszenia dotyczące sprzedaży części samochodowych, samochodów w serwisach (...). Ubezpieczony uiszczał opłaty za ogłoszenia w grudniu 2015 roku i styczniu 2016 roku.

Ostatnie ogłoszenie w serwisie (...) ubezpieczony umieścił w październiku 2015 roku.

(zeznania ubezpieczonego min.00:01:14-00:04:26 protokół z 5.02.2018 r., pismo Allegro.pl – k.93)

Ubezpieczony poszukuje samochodów przez znajomych w Niemczech, Belgii, na stronach internetowych. Znalezienie samochodu zajmuje ubezpieczonemu godzinę – dwie. Po znalezieniu samochodu ubezpieczony kontaktuje się z właścicielem, zamawia lawetę i sprowadza samochód. Sprowadzenie samochodu zajmuje dwa dni. Ubezpieczony sam jeździ lawetą, jeżeli sprowadza jeden samochód.

(zeznania ubezpieczonego min.00:01:55-00:28:00 protokół z 27.11.2018 r.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów z ww. dokumentów, których autentyczności ani treści merytorycznej strony nie kwestionowały.

Sąd pominął złożone przez ubezpieczonego dokumenty potwierdzające zakup leków, albowiem nie mają one żadnego znaczenia dla rozpoznania sprawy.

Sąd nie uwzględnił wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego neurologa, albowiem okoliczności na które miałby się wypowiedzieć biegły „możliwość przewidzenia przez ubezpieczonego ataku rwy kulszowej i konieczności podjęcia leczenia” przede wszystkim nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom świadka J. M. (2) (prowadzącego dla ubezpieczonego rozliczenia księgowe) w części dotyczącej okoliczności zakupu samochodu M. (...) i M. (...).

Zeznania świadka J. M. (2) dotyczące zakupu samochodu M. (...) w marcu 2016 roku są niespójne. Początkowo świadek zeznał, że samochód kupił sam od obywatela Niemiec i za niego zapłacił, a ubezpieczony pomagał w tym zakupie, że sprzedaż samochodu w marcu nie była przez firmę ubezpieczonego, że za usługę nie zapłacił a do rozliczenia miało dojść w terminie późniejszym. Po okazaniu umowy sprzedaży z 31 marca 2016 roku świadek zmienił swoje zeznania wyjaśniając, że się pomylił i że samochód M. (...) sprowadził jako towar handlowy. Pieniądze na zakup samochodu przekazał ubezpieczonemu. Natomiast samochód marki M. (...), przy którego zakupie miał pomagać ubezpieczony został sprowadzony w dniu 8 października 2016 roku, czyli w czasie gdy ubezpieczony przebywał na zwolnieniu lekarskim.

Nie zasługują na wiarę zeznania ubezpieczonego, że powodem podjęcia działalności gospodarczej od 1 lutego 2016 roku było uzyskanie kredytu bankowego. Z przedłożonych przez ubezpieczonego wyciągów z rachunku bankowego wynika, iż taki kredyt ubezpieczony miał już przed 1 lutego 2016 roku.

Ubezpieczony nie pamiętał jaki samochód miał wyszukać w lutym 2016 roku, a zważywszy na niewielką liczbę sprowadzonych samochodów i zeznań świadka J. M. (2), z których wynika, iż sam kupił samochód w Niemczech należy wskazać, iż ubezpieczony samodzielnie nie dokonał zakupu tego samochodu.

Brak jest jakichkolwiek dowodów na potwierdzenie zeznań ubezpieczonego, że osobiście pojechał po samochód do Niemiec. Ubezpieczony zeznał, że taki wyjazd zajmuje dwie doby, a przedstawił paragony za przejazd autostradą za 1 dobę – 30 marca 2016 roku. Samochód miał być kupiony 31 marca 2016 roku, a za ten dzień nie ma paragonów za przejazd autostradą.

Ubezpieczony nie podał czego dotyczą paragony za przejazd autostradą 11 kwietnia 2016 roku i wynajęcie pojazdu za ten sam dzień.

Ubezpieczony w czerwcu 2016 roku był niezdolny do pracy a mimo to wykazał przychód ze sprzedaży na kwotę 14.500 zł i koszty w kwocie 14.510,45 zł. Ubezpieczony nie wyjaśnił z jakim zdarzeniem gospodarczym był związany ten przychód oraz poniesione koszty.

Z załączonego rachunku bankowego nie wynika również, że ubezpieczony wypłacał pieniądze na zakupu samochodu. Zeznania te są również sprzeczne z zeznaniami świadka J. M. (2), z których wynika że przekazał pieniądze na zakup samochodu ubezpieczonemu. Również zeznania ubezpieczonego, że na podróż do Niemiec wypłacał pieniądze z konta nie mają odzwierciedlenia w wyciągu z rachunku bankowego. Za przedstawiony okres od grudnia 2015 roku do czerwca 2016 roku ubezpieczony nie wypłacał z rachunku w gotówce kwot po 2.000 zł.

Nadto ubezpieczony potwierdził, że pomagał w październiku 2016 roku (w okresie niezdolności do pracy) w sprowadzeniu samochodu a za wykonane prace nie wystawił faktury. Za wykonanie tej pracy J. M. (1) miał umorzyć należności za usługi księgowe.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Zgodnie z treścią art.6 ust.1 punkt 5 i art.12 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 1998 roku (tekst jednolity Dz. U. z 2017 roku, poz.1778 ze zm.) osoby fizyczne prowadzące pozarolniczą działalność na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu. Ubezpieczeniu chorobowemu osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają dobrowolnie na swój wniosek (art.11 ust.2 ww. ustawy). Obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (art.12 ust.1 ww. ustawy). Za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych (art.8 ust.6 punkt1 1 ww. ustawy).

Okres podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom określa przepis art.13 punkt 4 ww. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym osoby prowadzące pozarolniczą działalność obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu podlegają w okresie od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że wykonywanie tejże działalności, to rzeczywista działalność zarobkowa wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 września 2007 roku, III UK 35/07, LEX nr 483284; z dnia 18 lutego 2009 roku, II UK 207/08, LEX nr 736738; z dnia 19 lutego 2009 roku, II UK 215/08, LEX

nr 736739; z dnia 19 lutego 2010 roku, II UK 186/09, LEX nr 590235; z dnia 22 lutego 2010 roku, I UK 240/09, LEX nr 585723; z dnia 18 listopada 2011 roku, I UK 156/11, LEX nr 1102533).

Zgodnie z art.14 ust.1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity Dz.U. z 2013 roku, poz.672) przedsiębiorca, będący osobą fizyczną może podjąć działalność po uzyskaniu wpisu do ewidencji działalności gospodarczej. Wpis do ewidencji działalności gospodarczej ma charakter deklaratoryjny. Tym samym, istnienie wpisu w ewidencji działalności gospodarczej nie przesądza o faktycznym prowadzeniu takiej działalności, ale prowadzi do domniemania prawnego w rozumieniu art.234 k.p.c., według którego osoba wpisana w ewidencji jest traktowana, jako prowadząca działalność gospodarczą. Domniemanie takie może być obalone, ale wymaga to przeprowadzenia przeciwdowodu. Można stwierdzić zatem, iż osoba, która jest wpisana w ewidencji działalności gospodarczej, a nie zgłosiła zawiadomienia o zaprzestaniu prowadzenia tej działalności, powinna być traktowana jako prowadząca przedmiotową działalność. W wyroku z dnia 14 września 2007 roku (III UK 35/07, Lex nr 483284) Sąd Najwyższy wskazał natomiast, iż obowiązek ubezpieczenia osoby prowadzącej pozarolniczą działalność - w tym działalność gospodarczą - wynika z faktycznego prowadzenia tej działalności, a zatem o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej, powodującym wyłączenie z tego ubezpieczenia, decyduje faktyczne zaprzestanie tej działalności, zaś kwestie związane z formalnym zarejestrowaniem, wyrejestrowaniem, czy zgłaszaniem przerw w tej działalności mają ewentualne znaczenie w sferze dowodowej, nie przesądzając same w sobie o podleganiu obowiązkowi ubezpieczenia społecznego. Tożsame stanowisko Sąd Najwyższy zaprezentował również w wyroku z dnia 11 lutego 2010 roku (I UK 221/09, Lex nr 585715) oraz z dnia 19 lutego 2010 roku (II UK 186/09, Lex nr 590235).

Wpis do ewidencji nie tylko legalizuje wykonywanie działalności gospodarczej, ale wyznacza także czasowe granice bycia przedsiębiorcą. Wynikają z niego również inne konsekwencje prawne, przewidziane w prawie podatkowym, finansowym, jak również w prawie ubezpieczenia społecznego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2005 roku, I UK 105/04, Legalis nr 69615).

Prowadzenie działalności gospodarczej o tyle stanowi tytuł podlegania ubezpieczeniom, o ile faktycznie ubezpieczony działalność tę wykonuje, choć stopień natężenia jego aktywności może być różny.

Definicja działalności gospodarczej została zawarta w art.2 obowiązującej w dacie wydania decyzji ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej (teksty jednolity Dz.U. z 2017 roku, poz.2168 – ustawa ta utraciła moc na podstawie art.192 ustawy z dnia 6 marca 2018 roku Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo przedsiębiorców oraz inne ustawy dotyczące działalności gospodarczej Dz.U. z 2018 roku, poz.650). Działalnością gospodarczą w rozumieniu ww. ustawy o swobodzie działalności gospodarczej jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

W orzecnictwie (np. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 6 grudnia 1991 roku, sygn. III CZP 117/91, OSNCP 1992/5/65) przyjmuje się, że cechami działalności gospodarczej są:

- 1) zawodowy (a więc stały) charakter,
- 2) związana z nią powtarzalność podejmowanych działań,
- 3) podporządkowanie zasadzie racjonalnego gospodarowania
- 4) uczestnictwo w obrocie gospodarczym.

Podkreśla się także, iż dla uznania określonej przedmiotowo działalności, za działalność gospodarczą konieczne jest łączne zaistnienie trzech jej cech funkcjonalnych: zarobkowości, zorganizowania i ciągłości. Brak którejkolwiek z nich oznacza, że dana działalność nie może być zakwalifikowana do kategorii działalności gospodarczej.

Przyjmuje się zatem, że działalność gospodarcza z założenia jest działalnością wykonywaną w sposób zorganizowany i nastawioną na nieokreślony z góry okres, a ponadto związana jest z nią konieczność ponoszenia przez przedsiębiorcę ryzyka gospodarczego. Nie uznaje się więc za działalność gospodarczą: działalności okresowej i sporadycznej.

Przesłanka wykonywania działalności gospodarczej w sposób ciągły nie jest rozumiana jako konieczność jej wykonywania bez przerwy, lecz jako zamiar powtarzalności określonych czynności w odróżnieniu od ich przypadkowości, sporadyczności lub okazjonalności.

Należy także wskazać, iż zgodnie z treścią art.43¹ k.c. przedsiębiorcą jest osoba fizyczna prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową. W polskim prawie nie ma wymogu, aby działalność gospodarcza była prowadzona wyłącznie osobiście.

Samo stwierdzenie „prowadzi działalność” zakłada określony ciąg działań, a nie tylko pojedyncze czynności. Przedsiębiorcą jest, więc tylko ten, kto wykonuje czynności powtarzalne i to w taki sposób, że tworzą one pewną całość, a nie stanowią oderwanego świadczenia, czy też świadczeń określonych rzeczy lub usług. Tylko, jeżeli takie działania mają charakter gospodarczy lub zawodowy, istnieją podstawy do uznania, że podejmujący je podmiot jest przedsiębiorcą (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 7 sierpnia 2006 roku, I Acz 441/06, LEX nr 279953).

Zarobkowego celu działalności gospodarczej nie należy kojarzyć tylko z osiąganiem dochodów z tej działalności. Kryterium dochodowości nie jest konieczną cechą definiującą działalność gospodarczą (tak uchwała Sądu Najwyższego z 30 listopada 1992 roku, III CZP 134/92, Lex nr 298580). Istotne jest, że działalność gospodarczą cechuje jej prowadzenie na własny rachunek i ryzyko przedsiębiorcy w sposób zorganizowany i ciągły.

Wprawdzie generowanie strat przez osobę prowadzącą działalność gospodarczą (zamiast spodziewanych zysków), z uwagi na koszty działalności przewyższające dochód, nie przekreśla jej zarobkowego charakteru, ale inaczej należy ocenić sytuację, w której od początku wymiernym, stałym i założonym z góry kosztem, nieznajdującym pokrycia w przewidywanych zyskach, staje się opłacanie składek na ubezpieczenia społeczne w wysokości znacznie przekraczającej obowiązujące minimum. Takie multiplikowanie kosztów prowadzonej działalności, nieuzasadnione jest przecież potrzebą inwestowania w podjęte przedsięwzięcie celem jego perspektywicznego rozwoju. Wszystko to, może prowadzić do wniosku, że z założenia wynik finansowy prowadzonej działalności jest nieistotny. Może to wskazywać na intencję (element subiektywny) nie tyle podjęcia i wykonywania zarobkowej działalności gospodarczej, lecz włączenia do systemu ubezpieczeń społecznych w celu uzyskania wysokich świadczeń. Uwypukla się to szczególnie w sytuacji, gdy osoba rozpoczynająca działalność i deklarująca taką podstawę wymiaru składki, ma świadomość, że z uwagi na stan zdrowia nie będzie prowadzić działalności.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż ubezpieczony S. M. zgłosił podjęcie dotychczas zawieszonyj działalności gospodarczej, której przedmiotem była sprzedaż samochodów używanych osobowych i dostawczy oraz transport drogowy pojazdów, od dnia 1 lutego 2016 roku. Z tym też dniem zgłosił się do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych, dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego i ubezpieczenia zdrowotnego.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż ubezpieczony był niezdolny do pracy od 6 maja 2016 roku nieprzerwanie do 31 sierpnia 2016 roku, przy czym przyczyną niezdolności do pracy przez pierwsze 8 dni była choroba kręgosłupa, a następnie nadciśnienie. Kolejna niezdolność do pracy spowodowana chorobą kardiologiczną powstała 27 września 2016 roku i trwała do 30 listopada 2016 roku.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 marca 2009 roku, II UK 308/08 (LEX nr 707885) uznał, że przerwa w prowadzeniu działalności gospodarczej spowodowana stanem zdrowia nie może być traktowana na równi z zaprzestaniem wykonywania tej działalności, bowiem okres faktycznego przestoju w wykonywaniu pozarolniczej działalności z uwagi na stan zdrowia stanowi element ryzyka, z którym powinien liczyć się każdy podejmujący tego typu działalność i interpretacja ta pozostaje w zgodzie z ukształtowanym w orzecznictwie poglądem, że nie

powoduje uchylecia obowiązku ubezpieczenia społecznego czasowe niewykonywanie działalności gospodarczej, gdy ubezpieczony oczekuje na kolejne zamówienia i ma faktyczną możliwość wykonywania działalności zgodnie ze zgłoszonym do ewidencji wpisem (por. między innymi wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2013 roku, I UK 12/13, LEX nr 1331260).

Należy jednak wskazać, iż prowadzenie działalności gospodarczej, to działanie stałe, nieamatorskie i nieokazjonalne, z elementem organizacji, planowania i zawodowości rozumianej, jako fachowość, znajomość rzeczy oraz specjalizacja. Z takim rozumieniem działalności gospodarczej korespondowała definicja przedsiębiorcy zawarta w art.4 ust.1 ww. ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, zgodnie z którą „przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą”. Zakłada ona, bowiem własną aktywność przedsiębiorcy działającego we własnym imieniu, który dysponując fachowością, co najmniej planuje i organizuje czynności związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Z ustaleń Sądu wynika, iż ubezpieczony nie wykonywał żadnych czynności związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej od 1 lutego 2016 roku. Za ten miesiąc ubezpieczony nie wykazał żadnych przychodów ani kosztów. Nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających wykonywanie jakichkolwiek czynności związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

W marcu 2016 roku jedynymi czynnościami jakie ubezpieczony wykazał był zakup jednego samochodu M. (...) na terenie Niemiec (30 marca) i jego sprzedaż w dniu 31 marca J. M.. Za ten miesiąc ubezpieczony przedstawił faktury na zakup paliwa, paragony zapłaty za przejazd autostradą (...) i wynajęcie samochodu. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że zakup samochodu dla J. M. (2) został dokonany w ramach prowadzenia działalności gospodarczej. Transakcja ta była jednorazowa, w kolejnych miesiącach (w kwietniu, w maju 2016 roku) ubezpieczony nie sprowadzał samochodów. Wątpliwości Sądu budzą okoliczności związane z zakupem tego samochodu, bowiem umowa zakupu jest opatrzona pieczętką firmową ubezpieczonego i nieczytelnym podpisem, z zeznań ubezpieczonego wynika, że za samochód zapłacił sam wypłacając pieniądze z rachunku bankowego, co nie ma odzwierciedlenia w zestawieniu operacji, zaś z zeznań świadka J. M. (2) wynika, że ten samochód kupił sam a ubezpieczony mu tylko pomógł, że sprzedaż samochodu „w marcu nie była przez firmę wnioskodawcy”. Świadek zeznał, że nie zapłacił ubezpieczonemu za tę usługę.

Za kwiecień 2016 roku ubezpieczony przedstawił fakturę za usługi księgowo, za usługi telekomunikacyjne, za zakup oleju napędowego, wypełnienie deklaracji celnej i opłatę za przejazd autostradą (...). Dowody te w żaden sposób nie wskazują na wykonywanie działalności gospodarczej. Ubezpieczony nie wykazał czy zapłata za przejazd autostradą była związana bezpośrednio z prowadzeniem działalności gospodarczej ani z jakim zdarzeniem było związane wypełnienie deklaracji celnej.

Do dnia 6 maja 2016 roku ubezpieczony nie wykonywał żadnych czynności związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Ubezpieczony zapłacił za wynajęcie pojazdu ciężarowego od firmy (...) w dniu 31 marca 2016 roku i w dniu 11 kwietnia 2016 roku, przy czym nie wykazał w jakim celu wynajmował ten samochód w kwietniu 2016 roku.

Ubezpieczony nie przedstawił żadnych dowodów z których wynikałoby jakie czynności związane z prowadzeniem działalności wykonał we wrześniu 2016 roku.

Z zeznań świadka J. M. (2) wynika, iż ubezpieczony pomógł mu w zakupie samochodu M. (...), ale samochód ten został kupiony w dniu 8 października 2016 roku, a zatem ubezpieczony wykonywał te czynności w okresie niezdolności do pracy orzeczonej od 27 września 2016 roku z powodu schorzeń kardiologicznych.

Z zeznań ubezpieczonego wynika, iż znalezienie samochodu zajmuje mu od godziny do dwóch godzin, zatem wyszukując jeden samochód w marcu 2016 roku poświęcił na tę czynności maksymalnie 2 godziny i ewentualnie 2

dni na jego sprowadzenie. Czynności wykonane przez ubezpieczonego nie świadczą o zorganizowanym prowadzeniu działalności gospodarczej w sposób ciągły. Czynność wykonana przez ubezpieczonego była jednorazowa i mogła być wykonana w ramach umowy o dzieło lub zlecenia albo umowy o świadczenie usług, które nie stanowią działalności gospodarczej.

Reasumując nie ma w zebranych w sprawie materiale dowodowym żadnych wiarygodnych dowodów na potwierdzenie twierdzeń ubezpieczonego, że od 1 lutego 2016 roku wykonywał jakiegokolwiek czynności związane z prowadzeniem działalności gospodarczej – zajmował się sprzedażą samochodów używanych czy też wykonywał transport drogowy lub inne czynności wymienione w zgłoszeniu działalności gospodarczej.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż ubezpieczony od 1 lutego 2016 roku nie prowadził działalności gospodarczej.

Działalność ubezpieczonego nie miała również zarobkowego charakteru. Ubezpieczony w lutym 2016 roku nie wykazał przychodów i kosztów działalności, w marcu 2016 roku wykazał przychód i koszty. Dochód firmy wyniósł 224,62 zł, w kolejnych miesiącach działalność ubezpieczonego przynosiła straty, które do 30 września 2016 roku osiągnęły kwotę 13.423,70 zł.

Należy wskazać, iż dana działalność jest zarobkowa, jeżeli jest prowadzona w celu osiągnięcia dochodu (zarobku) rozumianego, jako nadwyżka przychodów nad poniesionymi kosztami. Brak przedmiotowej cechy przesądza, iż w danym przypadku nie można mówić o działalności gospodarczej. W tym zakresie znaczenie ma jednak również kryterium subiektywne w postaci dążenia danego podmiotu do osiągnięcia zarobku (będącego zazwyczaj zyskiem) przez wykonywanie określonej działalności. Nie jest więc konieczne faktyczne osiągnięcie dochodów z danej działalności. Przynoszenie strat przez daną działalność (zarówno przejściowo, jak i w dłuższych okresach) nie pozbawia jej statusu działalności gospodarczej. Należy bowiem liczyć się z możliwością nieuzyskania przychodu z prowadzonej działalności gospodarczej, czyli poniesienia straty. Tym samym o zarobkowym charakterze działalności gospodarczej nie decyduje faktyczne osiągnięcie zysku, lecz zamiar jego osiągnięcia. Logicznym jest, iż działalność gospodarcza winna przynosić przychody, umożliwiające chociażby opłacenie zobowiązań publiczno-skarbowych w tym i składek na ubezpieczenia społeczne, nie mówiąc już o samym dochodzie. Natomiast w przypadku ubezpieczonego działalność gospodarcza wiązała się z ponoszeniem kosztów, a nie uzyskiwaniem przychodów.

Jedyną okolicznością uzasadniającą podjęcie i prowadzenie działalności, w płaszczyźnie jej zarobkowego charakteru, nie może być chęć uzyskania świadczeń z ubezpieczeń społecznych albowiem świadczenia są tu elementem wtórnym. Na powyższe zwrócono również uwagę w judykaturze, w szczególności w wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku wydanym 12 grudnia 2014 roku w sprawie III AUa 878/14 (Lex nr 1623817). Sąd aprobuje wskazany pogląd. Nie ma spełnienia przesłanki zarobkowego charakteru podejmowanych czynności, w sytuacji gdy strona jedynie pozoruje taką działalność w sytuacji, gdy nie ma to jakiegokolwiek racjonalności poza perspektywą nabycia świadczeń, po uprzednim wejściu do systemu pod pozorem prowadzenia działalności gospodarczej. O zarobkowym charakterze także musi przesądzać kryterium obiektywne. Natomiast z ustaleń Sądu wynika, iż w spornym okresie od 1 lutego 2016 roku ubezpieczony głównie był niezdolny do pracy.

Opłacanie kosztów usług telekomunikacyjnych oraz faktur za paliwo, przejazdów za autostradę nie świadczy o prowadzeniu działalności gospodarczej. N. ustaleń Sądu wynika, iż ubezpieczony nie zapłacił za każdą fakturę za usługi księgowe.

Uzasadnienie podjęcia przez ubezpieczonego działalności gospodarczej po zawieszeniu (na marginesie należy wskazać, iż działalność została zgłoszona z dniem 1 lutego 2014 roku i w tym samym dniu zawieszona) nie ma racjonalnego, ekonomicznego uzasadnienia. Ubezpieczony zeznał, iż działalność podjął gdyż miał otrzymać kredyt w banku, natomiast z ustaleń Sądu wynika iż już od września 2015 roku ubezpieczony miał przyznaną linię kredytową w kwocie 23.400 zł. Kwota ta wzrosła do 32.800 zł w lipcu 2016 roku, czyli 5 miesięcy po podjęciu działalności.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż działalność ubezpieczonego sprowadzała się zakupu jednego samochodu w dwa miesiące po rozpoczęciu działalności gospodarczej, przy czym brak jest podstaw do przyjęcia, że wykonywanie przez ubezpieczonego tych czynności odpowiada definicji prowadzenia działalności gospodarczej określonej w przepisach ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Fakt, że organ rentowy przyjmował od ubezpieczonego składki na ubezpieczenia społeczne w spornym okresie, również nie daje podstaw do przyjęcia, że ubezpieczony w tym czasie podlegała tym ubezpieczeniom, ponieważ organowi rentowemu przysługuje prawo kontroli prawidłowości zgłoszenia do ubezpieczeń oraz zasadności opłacania składek (art. 86 ust. 2 punkt 1 i 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych).

R. ubezpieczony nie wykazał, iż jego rzeczywistą wolą było prowadzenie działalności w celach zarobkowych, w dłuższej perspektywie. Sam zamiar prowadzenia działalności, wobec braku jakiegokolwiek aktywności zawodowej, nie daje podstaw do uznania, że działalność jest faktycznie prowadzona. Skoro ubezpieczony nie prowadził pozarolniczej działalności gospodarczej od dnia 1 lutego 2016 roku, to nie powstał tytuł ubezpieczenia skutkującego obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym, rentowym i wypadkowym, wymieniony w treści art.6 ust.1 punkt 5 ww. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Ustalenia organu rentowego, że od 1 stycznia 2017 roku ubezpieczony z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym i dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu nie pozostaje w sprzeczności z zaskarżoną przez ubezpieczonego decyzją. Ocena, czy działalność gospodarcza jest wykonywana należy do sfery ustaleń faktycznych. Z uzasadnienia decyzji z dnia 24 lipca 2017 roku wynika, iż ubezpieczony przedstawił szereg dowodów potwierdzających wykonywanie działalności gospodarczej od 1 stycznia 2017 roku, spełniając tym samym kryteria prowadzenia działalności określone w ww. ustawie o swobodzie działalności gospodarczej.

Jak wyżej wskazano, nie ma dowodów potwierdzających prowadzenie przez ubezpieczonego od 1 lutego 2016 roku działalności gospodarczej w sposób zorganizowany, ciągły, zarobkowy, co nie wyklucza iż od 1 stycznia 2017 roku działalność ubezpieczonego spełniała już te kryteria.

Na marginesie należy zaznaczyć, iż dla oceny faktycznego prowadzenia działalności gospodarczej nie jest istotne w jakiej dacie ubezpieczony stał się niezdolny do pracy.

Wobec powyższego Sąd, na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. oddalił odwołanie, jako bezzasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art.98§1 i §3 k.p.c., zgodnie z treścią którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, w tym koszty wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika.

Organ rentowy wygrał sprawę w całości, stąd Sąd obciążył ubezpieczonego obowiązkiem zwrotu poniesionych przez organ rentowy kosztów zastępstwa radcowskiego, ustalając wysokość należności w oparciu o przepis §9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz.1804) na kwotę 180 zł.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ubezpieczonego.

14 maja 2018 roku